

Müller Péter: „Egy harmonikus kapcsolatban mindketten szabadok”

„Ha nő vagy, tanulj meg férfiésszel gondolkodni, ha férfi vagy, tanulj meg nőül.” Ezt a mondatot először egy kitűnő táncospártól hallottam. Tangót táncoltak, s mint tudod, a tangó: misztérium.

Azt, hogy mi a tao, mi a jin és a jang, tőlük tanultam, nem csupán abból, amit mondtak, hanem abból, amit eltáncoltak előttem.

- Hogyan táncoltok? - kérdeztem először a férfitől.

- Én parancsolok, és a párom engedelmeskedik.

- S te? Te hogyan éled ezt meg? - kérdeztem a nőtől.

- Ugyanúgy, mint a partnerem. Csak a szavaim mások. Ő irányít, és én követem.

Két év múlva megtudtam, hogy a lány párt cserélt. Nem tudta a férfi jól vezetni. Éppen azért, mert parancsolt neki s nem irányította. A két magatartást egy világ választja el. Az elsőt a hatalom működteti. Az erőszak, a szolgaság és az engedelmisség; az ilyen tánc sohasem lehet harmonikus. Harmonikus csak olyan kapcsolat lehet, amelyben mindketten szabadok. A vezető szabadon irányít - és a társa szabadon repül utána. Mindketten boldogok. És a táncuk csodálatos. Minden benne van, amit férfiről és nőről, hímről és nőtényről, jinről és jangról, lányról és fiúról tudni lehet. Így kellene élnünk, szeretkeznünk. Így kellene szép párkapcsolatot, házasságot létesítenünk. Így, mint ezek a tangótáncosok.

Megkérdeztem a fiút, akit nemcsak a saját párja, de az összes táncos, a többi lány is kitűnő „vezetőnek” tartott, hogy mi a jó irányítás titka. Ezt válaszolta:

- Tánc közben átélem a nőt is. El tudnám táncolni az ő táncát is egy olyan férfival, mint amilyen én vagyok. Érzem az érzéseit, gondolom a gondolatait, ismerem minden rezdülését és titkos impulzusát. Tudom a lelke, a dereka, a térde, a bokája és a karjai nyelvét is... Tudok nőül is, ez a titkom.

A nő pedig ezt mondta nekem:

- Számomra a tangó egyfajta meditáció a sóvárgás és a beteljesülés között. Azáltal, hogy nem engedem szabadjára a vad szenvedélyemet, de visszatartom, és összehangolom a zenével és a partneremmel, valahogy túllépek a kettőség-érzetemen: egyetlen pillanatig... vagy nem is tudom, mennyi ideig, mert ilyenkor nincs idő, csak örökkévalóság... valahogy eggyé válok a partneremmel. Odaadás és önfegyelem... ez repít egyre magasabbra, mert mind a kettő örömteli és élvezetes... Ebben nincs semmi kényszer, semmi elfojtás és szolgaság... Csakis szabadság!...

A testünk időnként összesimul, arc az archoz ér..., még a lélegzetünk sincs külön... Egymásért és egymásnak vesszük a levegőt... És tudod, mi a fura?... Amikor a testünk összetapad, és a lépéseink olyan szinkronban vannak, mintha nem is két, de egyetlen lény táncolna, nem azt érzem, hogy álmodom, hanem hogy most Vagyok! Most létezem igazán! Igen, tánc közben önmagamra ébredek... Soha a hétköznapi életemben nem érzem ennyire azt, hogy Vagyok, hogy tudom-érezem, KI VAGYOK ÉN, mint amikor egy férfival, aki jól vezet, tangót táncolok... A testem minden külső-belső porcikáját érzem! És őt is érzem!... Érzem a szíve verését a vékony selyemingje mögött... Érzem arcán a verejtékcseppeket... a leheletét... a meleg tenyerét a derekamon.

Ezeket a vallomásokat még akkor gyűjtöttem be, amikor az Isten bohócait írtam. Mostanában pedig a férfiről és a nőről gondolkodom. Útravaló-sorozatomban ez lesz a zárókötet. Faggatom az embereket. Olvasom a nők szenvedésteli világtörténetét. Látom a szerelmek halálát, a párkapcsolatok korhadását, házasságok tönkremenetelét. Látom az egyre több magányt és társtalanságot. A férfiatlan férfit és a nőietlen nőt. Látom a nők szabadságharcát. Sokfrontos, nehéz küzdelmét. És most már ott van könyvemhez a saját megélt élettapasztalatom is. Gyűlik az anyagom. Visszanézek elmúlt korokba, vizsgálom a jelent, és próbálok előre nézni a jövőbe. Írok, írok, írok... És egyre elégedetlenebb vagyok a soraimmal. Próbálok leírni, mi az, ami ilyen reménytelenül eltorzult bennünk. És mihez képest torzult el? Milyen egy igazi férfi? És egy igazi nő? Az ősmintát szeretném megtalálni. És egyszerre rátalálok. Igen, ez a tangó! Bár tudnék táncolni. Akkor most, a sok fölösleges szó helyett eltáncolnám az igazságot.

Az írás a Nők Lapjában jelent meg!